

Hans-Joachim Kuhley

Creștinul și televiziunea

GBV

© 1995 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

P.O.B. 80 35663 Dillenburg

Creștinul și televiziunea

După o expunere a lui Hans-Joachim Kuhley
ținută în Germania, la Wilkau-HaBlau (1988).

Doresc să ne ocupăm astăzi de o temă care atinge relațiile noastre cu lumea care ne înconjoară: creștinul și televiziunea.

Sunt pe deplin conștient că această temă este dificilă și controversată. Unii spun despre ea că ar fi un subiect „incandescent”, dar nu trebuie să o considerăm așa. Nu trebuie nici să ne tulburăm că ar fi o temă grea. Din punctul de vedere al Sfintei Scripturi nu este o temă dificilă, ci importantă, care merită discutată.

Este cunoscut, în general, ce gândim despre televiziune, și acest lucru se observă în locuințele noastre. Dar tinerii credincioși și creștinii, care privesc acest lucru altfel decât noi, au dreptul să alege de ce gândim noi așa. Este de datoria noastră să dăm o explicație mai largă asupra acestui subiect. Tratarea acestei teme este pândită de două primejdii: se poate elabora o lege - acest lucru nu avem voie să-l facem - sau pot fi minimalizate pericolele legate de televiziune să ne păzească Domnul de acest lucru!

Mai întâi doresc să amintesc unele versete care vorbesc atât despre auz, cât și despre văz, căci televiziunea nu este altceva decât contopirea tehnicii radioului cu cea a cinematografului. **Amândouă acționează asupra telespectatorului, chiar și asupra credinciosului. De multe ori se trece cu vederea faptul că cele relatate și văzute sunt însoțite de comentarii dăunătoare.**

Isaia 33.15-16: „... cel care își astupă urechea ca să nu audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui sus ...”.

Luca 2.20: „Si păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce au auzit și văzuseră ...”.

1 Corinteni 2.9: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”.

2 Petru 2.7-8: „și a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de purtarea destrăbălată a acestor nelegiuți (căci bărbatul acesta neprihănit, care locuia printre ei, își chinuia în toate zilele sufletul lui drept, din cauza celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)”.

Toți trebuie să reflectăm adânc asupra a ceea ce ne însușim prin văz și auz. Înainte de-a ne ocupa mai îndeaproape de tema noastră, este necesar să mai facem unele observații cu privire la noțiunile de televiziune și lume.

Când vorbim despre **televiziune**, nu ne referim la procedeul tehnic ca atare, care de fapt reprezintă un lucru de admirat și care nu este rău în sine. În toate descoperirile există o parte de binecuvântare și una de blestem - totul depinde de întrebuințarea dată de oameni. Cu un avion, de pildă, putem transporta bombe sau Biblie în alte țări. Fără îndoială, televiziunea este de mare folos în tratarea unor pacienți grav bolnavi. Când vorbim despre televiziune, ne gândim la programele acesteia.

Prin cuvântul **lume** trebuie să se înțeleagă aici, în sensul nou-testamental, acel sistem al cărui stăpân este Satan - sistem care este străin și dușman lui Dumnezeu (Efeseni capitolul 4 de la versetul 17 până la 19). Așa a fost lumea de la căderea ei în păcat. Ultima mărturie împotriva lumii a lipsit până când a venit Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu în această lume.

„Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). În realitate, lumea s-a îndepărtat de Dumnezeu, dușmănindu-L. Ei nu au fost oameni care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, ci unii care au văzut lucrările Domnului, așa cum citim în Ioan 15.24: „Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum ei au văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu”.

Noi știm din Scriptură că în curând lumea va primi de bunăvoie pe Anticrist. Acest mod de a lucra, acest sistem se referă la lume. Acum să revenim la tema noastră.

În Germania, în zilele noastre, un om matur petrece zilnic în fața televizorului, în medie, două ore și jumătate pe zi (sau a zecea parte din viață). Nu doresc să vorbesc prea mult despre timpul pierdut sau cheltuielile făcute, pentru că mai sunt și alte lucruri care ne fură nouă, creștinilor, timpul și banii.

Să nu uităm niciodată că și pentru folosirea timpului nostru răspundem în fața Domnului. Cât timp ne luăm pentru citirea zilnică a Bibliei și pentru rugăciune? Televiziunea ascunde în sine și alte pericole mai serioase și eu sper că le vom înțelege. Vreau să ne fie clar că la sfârșitul cugetării noastre nu stă pur și simplu o lege, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu conține nici o lege asupra acestui lucru; cuvântul „televiziune” nu apare în Biblie.

Dar, pentru acest motiv, putem spune că nu cunoaștem gândurile lui Dumnezeu despre televiziune? Pentru multe lucruri nu avem o poruncă fermă și desigur, nu este ușor în astfel de cazuri. Dacă este vorba de măncarea sângelui sau de desfrânare, avem o lege (*„Căci s-a părut bine Duhului Sfânt și nouă ... să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de animale sugrumate și de desfrânare ...”* - Faptele Apostolilor 15.28-29). În astfel de lucruri există o claritate dumnezeiască. Dar Tatăl nostru din cer ne spune că avem inimi care Îl iubesc. Un fiu, care este în relații bune cu tatăl său, știe care sunt gândurile sale și cum să lucreze, chiar dacă nu are o poruncă fermă. Totuși acest fiu nu poate să prezinte felul său de-a lucra ca o lege înaintea fraților săi. Această problemă nu este numai privitoare la televiziune, ci la toate întrebările practicii creștine. Dumnezeu a știut că va apărea televiziunea, și de aceea trebuie să ne informăm despre ea din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu avem dreptul să spunem: „Deoarece noțiunea de televiziune nu se găsește scrisă în Biblie, am dreptul să lac ce vreau”. Voi cita un verset, general valabil, celor care lac afirmații că Scriptura ne lasă în neclaritate cu privire la problemele moderne ale timpului nostru: *„... și nu este altul ca Mine, spunând sfârșitul de la început și cu mult înainte ce nu este încă împlinii. Eu zic: Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și îmi voi aduce la îndeplinire toată plăcerea Mea”* (Isaia 46.9-10).

Potrivit acestui verset, ar fi pe deplin absurd să gândim că Dumnezeu ar putea fi surprins de ceva care a apărut dintr-o dată în secolul al XX-lea. În Evrei 4.12 scrie că, fiind viu, Cuvântul lui Dumnezeu se aplică la toate problemele actuale. Putem fi convinși că și asupra temei noastre vom primi lumină din Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu pretind că pot prezenta toate punctele de vedere, dar doresc să numesc cel puțin unele din ele, pentru a vă îndemna să cercetați voi înșivă în Scriptură. Altceva nu ne poate ajuta mai departe.

Când în urmă cu aproximativ 40 de ani a apărut televiziunea, s-a știut că este o „moștenire” a cinematografului, așa încât mulți creștini credincioși refuzau din instinct. Dar acest lucru nu a rămas așa. Între timp mijloacele de comunicare în masă au găsit ecou și printre creștini, iar cei care nu aveau televizor erau considerați ca fiind extremiști. Trebuie să ne întrebăm cum s-a ajuns la schimbarea poziției. Există două explicații posibile:

— Temerile de la început privind televiziunea au fost exagerate și fără temei.

– Normele noastre creștine s-au depărtat așa de mult de cele dumnezeiești, încât astăzi televiziunea este tolerată în cercuri largi.

Nu doresc să spun care explicație ar fi cea mai potrivită și nici nu aș vrea să osândesc pe nimeni. Rog însă pe fiecare în parte să se preocupe foarte serios de această problemă.

Privind pe creștini, fără gândul de a-i judeca, vom deosebi următoarele grupe:

- cei care au o conștiință curată și privesc la televizor;
- cei care au o conștiință încărcată și privesc la televizor;
- cei care vor privi cu plăcere la televizor dar, din cauza fraților, nu îndrăznesc s-o facă;
- cei care ar privi cu plăcere la televizor dar, din dragoste pentru Domnul, nu o fac;
- cei care nu au nevoie de televizor;
- cei care datorită uneia dintre ultimele trei motive nu mai privesc la televizor.

În definitiv, de ce ne punem astfel de probleme? Pentru simplul motiv că televizorul, cu toți cei 40 de ani ai săi de existență, ne pune în fața unei hotărâri personale. Te rog să-ți cercetezi drumul hotărârii tale! Toți trebuie să ne clarificăm personal starea înaintea Domnului! Ce lucru este televizorul și cum trebuie noi ca credincioși să-l apreciem? Și lumea are grijile ei în privința televiziunii: medici, criminologi, psihologi, sociologi, profesori, politicieni; toți aceștia sunt preocupați de problemele create de programele transmise la televiziune. Noi, creștinii, să ne întrebăm înainte de toate: Ce influență spirituală are televiziunea asupra noastră? Să răspundem acum la această întrebare.

Influența programelor de televiziune se răsfrânge asupra a două grupuri de oameni cu interese diferite. Prima grupă cuprinde oamenii care alcătuiesc și emit programele. Mijloacele de comunicare le conferă acestora o putere necunoscută, care la rândul ei acționează asupra sufletelor telespectatorilor. O a doua grupă este aceea a telespectatorilor (consumatorii de televiziune), cărora li se oferă belșug de distracții și informații la un nivel maxim de plăcere. Aceasta ne arată clar de ce s-a dezvoltat așa de mult televiziunea și de ce a căpătat o poziție atât de hotărâtoare în viața de toate zilele a unei generații.

Dacă privim mai întâi pe proprietarii și acționarii acestor mijloace de comunicare vizuale, observăm clar că ei lucrează cu o putere mare, aproape de neînchipuit. Ei cârmuiesc pe neobservate, dar cu o țintă precisă. Aceasta înseamnă manipularea maselor. Cei mai mulți telespectatori contestă cu furie că sunt manipulați. Totuși este o realitate: televiziunea este un

mijloc de comunicare în masă care hotărăște decisiv ce este și ce nu este modern în lume. În aceasta se poate include moda, muzica sau orice altceva - prin televiziune este etichetat totul. Luni dimineața, când ajungi la locul tău de muncă, observi că toți colegii tăi gândesc la fel asupra unui eveniment, lucru, persoană sau grupuri de persoane. Toți au văzut aceeași emisiune la televizor. Nu este acesta un pericol mare? Gândirea și comportamentul oamenilor se șablonizează și curând vor fi cuceriți de influențele televiziunii.

Să medităm, pe scurt, după ce fel de norme este cărmuită viața și părerile publice. Mă gândesc că nici un credincios nu va spune că ele sunt potrivite principiilor biblice. Putem să mergem mai departe și să ne întrebăm: Cine se află în spatele acestor mijloace de comunicare în masă? Cine este stăpânitorul acestor puternice invenții ale minții? Mă gândesc că singura concluzie este că avem de-a face cu „stăpânitorul acestei lumi”, cu duhul „care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.2).

Poate cineva va replica că frații din Olanda au prezentat la televiziune seriale ca: „Așa s-a format lumea” sau „Așa s-a format Israelul”. Acest lucru este adevărat. Suntem mulțumiți că a fost posibil să se transmită astfel de emisiuni în Olanda. Au fost închiriate chiar și restaurante pentru evanghelizări, dar nici un credincios nu s-a văzut îndemnat de atunci înainte să vină regulat în acel loc ca să bea o bere. Revenim prin aceasta la ceea ce am spus mai înainte: televiziunea este o invenție tehnică neutră pe care o poți folosi într-un fel sau într-altul. Ceea ce au făcut frații din Olanda este o excepție, și nu o regulă. Mai puțin de un procent din timpul de transmisie a putut fi folosit pentru lucruri pozitive, pe când marele procentaj din timpul de transmisie este folosit într-o cu totul altă direcție.

Ce sugestii primesc realizatorii programelor de televiziune din partea telespectatorilor (căci în mod obligatoriu trebuie să se orienteze după dorințele lor)? Cine precizează gusturile, morala și conținutul transmisiunilor?

100 % „omul cel vechi”! Altfel nici nu se poate. Am fi nerealiști dacă am aștepta ca omul nou să găsească ceva hrană în aceste emisiuni. Și aici este valabil principiul biblic: „*Ce este născut din carne este carne*” (Ioan 3.6).

Deseori în discuții apare câte un „dar”, și dorim să ne ocupăm de el. Este tot ce se vede la televizor dăunător? Doar la televizor sunt prezentate anunțuri, știri din medicină, știință și tehnică, actualități, prognoza vremii, filme despre frumusețile naturii. Este adevărat că nu toate

sunt dăunătoare vieții unui credincios. Dar la ce ajută? Din marea mulțime de informații de la televizor, putem da la o parte ceea ce este rău? Poate vom spune: „Cu siguranță, doar televizorul are butoane pe care le manevrăm noi”. Lucrurile nu sunt așa de simple cum par la prima vedere.

Pentru o mai bună înțelegere, doresc să ne gândim la următorul exemplu: există instrucțiuni precise ca fiecare instalație electrică să fie bine izolată în locuințe. Cineva ar putea argumenta: Acest lucru e puțin cam exagerat. Cablurile electrice în majoritatea lor sunt fixate aproape de plafon și n-au nevoie să fie izolate. Și mai mult, dacă în casa respectivă locuiește un electrician, el nu pune mana pe calul electric. În plus, nu orice șoc electric este daunator sănătății sau mortal. Deci, dacă întâmplător va avea un șoc electric, nu va avea urmări grave.

Totuși trebuie obiectat: peste câțiva timp în locuința respectivă s-ar putea să vină niște oameni bătrâni și orbi, care nu sunt așa de competenți încât să se poată proteja. Astăzi locuiește în această locuință un electrician, mâine poate o familie cu mulți copii. Lucrurile se prezintă acum cu totul altfel. Nu vreau să lungesc povestea. Ceea ce a prescris legislatorul este deci corect. Pentru a evita orice risc, izolarea este sută la sută mai sigură.

Ceea ce se prezintă la televiziune nu este într-un total dăunător, cel puțin la prima vedere. Atunci pot să-mi petrec timpul în fața televizorului? Pot eu, creștin, să afirm că sunt destul de duhovnicesc și că am o putere absolută asupra butoanelor? Nu am voie să gândesc așa ceva, căci noi suntem o familie. Eu mi-aș putea permite astfel de lucruri, dacă și ceilalți copii ai lui Dumnezeu ar putea să-mi urmeze exemplul fără să le dăuneze. Această afirmație este valabilă pentru toate lucrurile; nu vreau să o rezum numai la televiziune. După cum vedem în Romani, capitolele 14 și 15, această poziție a fost foarte importantă pentru apostolul Pavel. Cel care era tare în credință trebuia să ia în seamă pe cel mai slab. Privit în acest sens, trebuie să mă gândesc nu numai la faptul că televizorul este un lucru dezavantajos pentru viața mea de credință, ci și la faptul că este o cursă pentru frații mei, pentru copiii lor sau pentru cei tineri în credință. Pe deasupra acestor adevăruri, presimțim că piedică este televizorul în calea creșterii duhovnicești.

Ar trebui să ne întrebăm dacă între lume (cu sensul ei evidențiat la început) și lumea credinței există o zonă neutră. Există oare o zonă cenușie, o țară a nimănui, între lumină și întuneric? Nu cred. Eu nu cred că putem umbla în lume iară ca Vrajmașul să nu încerce să ne influențeze și să ne lăcească vreun rău. Eu nu tăgăduiesc că programele de televiziune conțin și teme neutre. Dar mă îndoiesc că modul de prezentare poate rămâne neutru. Telespectatorul capătă o

redare retușată a realității, la baza căreia se află un concept premeditat și care cu siguranță nu este creștinesc. Imaginile și comentariile conduc gândirea și simțămintele spre un anumit model - cu siguranță nu unul biblic. Filmele despre natură sunt frumoase, mai puțin comentariul la baza căruia stau teoriile evoluționiste. În ofensiva reclamelor se conturează multe lucruri diavolești. Unde este acea putere a manevrării butoanelor, chiar dacă voința există? Iubiți frați și surori, să credem ce spune Domnul că „*nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din măracini*” (Luca 6.4). O cupă cu otravă conține în mare parte apă; totuși o singură înghițitură este dăunătoare pentru că otrava și apa s-au amestecat.

Sper că lucrurile se clarifică și mai mult, dacă citez legea nazireatului din cartea Numeri 6.2-4: „*Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: «Când un bărbat sau o femeie se va despărți de ceilalți, făcând un jurământ de nazireat, ca să se consacre Domnului, să se ferească de vin și de băutură tare; să nu bea nici otel lăcut din vin, nici otel făcut din vreo băutură tare; să nu bea nici o băutură stoarsă din struguri și să nu mănânce struguri proaspeți sau uscați. În tot timpul separării lui să nu mănânce nimic care este făcut din viță, de la sâmburi până la pielea strugurelui»*”. Nazireului nu-i era îngăduit să bea vin. Știm că există pericolul ca mustul de la struguri să se transforme în vin. El nu avea voie să mănânce nimic din ceea ce era din viță, de la sâmburi până la pielea strugurelui. Pentru nazireu această lege nu era ceva complicat sau nesigur. Tot ce provenea din viță nu era pentru el. Cred că aici se pot găsi multe asemănări care să ne dea de gândit.

Toate greutățile copiilor lui Dumnezeu sunt legate de faptul că nu văd legătura televiziunii cu sistemul omenesc, caracterul neduhovnicesc al emisiunilor transmise. De aceea vreau să punem unele întrebări concrete și vom încerca să dăm răspunsul din Scriptură.

Ce poziție le dă în lume celor mântuiți lucrarea lui Hristos?

Ioan 17.16: „*Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume*”,

Coloseni 1.13: „*El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Ei ului dragostei Lui*”;

Galateni 1.4: „*El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău ...*”.

Există între noi și **lume** o zonă care să ne despartă?

1 Ioan 2.16: „*Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume*”

1 Ioan 5.19: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în Cel Rău”

Galateni 6.14: „In ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu fată de lume”.

Crucea este linia de demarcație dintre noi și **lume**.

Despărțirea noastră concretă de **lume** este o hotărâre personală sau urmarea unei porunci?

Romani 12.2: „Să nu vă conformați veacului acestuia

2 Corinteni 6.14: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între dreptate și fărădelege? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul?”

Efesenii 5.7: „Să nu aveți deci părtășie cu ei”.

1 Tesaloniceni 5.22: „Feriți-vă de orice formă a răului.” (în limba greacă este folosit pentru „formă” cuvântul: „tablou”, „formă de prezentare”. Nu ne vorbește oare nimic Biblia despre televiziune?)

Desigur că acum se pune întrebarea: Pentru ce ne-a lăsat Dumnezeu în lume? Aici avem de învățat două lecții importante. Cu privire la îndepărtarea de Dumnezeu, noi trebuie să reflectăm ca niște lumini cerești în mijlocul unei generații strâmbe și sucite (Filipeni 2.15); iar cu privire la vrăjmășia față de Dumnezeu, noi suntem trimiși ai lui Hristos ca să spunem: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Postura ca lumină cerească și trimiși ai Săi cere o despărțire deplină de lume, ca sistem, și nu de cei pierduți duhovnicește pe care Dumnezeu îi iubește.

Nu orice emisiune televizată, emisiune video sau roman rău ne conduce nemijlocit spre un pas greșit. În tehnică, o solicitare repetată asupra unei instalații conduce, după un anumit timp, la deteriorare prin oboseală. Noi gândim ușor și spunem că evităm tot ceea ce conduce numaidecât la cădere, fără să gândim la efectul oboselii care duce după un anumit timp la deteriorarea vieții duhovnicești.

Doresc să mai amintesc și un alt adevăr care stă în legătură strânsă cu televizorul (și nu numai cu acesta), și anume ochiul (văzul) care ne poate duce la cădere. Acesta este un pericol pe care-l neglijăm deseori, cu toate că Domnul ne avertizează. În predica de pe munte se spune: „Iar dacă ochiul tău cel drept este o cursă pentru tine, scoate-l și aruncă-l de la tine ...” (Matei 5.29). Deci, ochiul ne poate conduce la cădere. Cu toții cunoaștem din experiență care este sfârșitul în acest caz: prin vedere se naște pofta, apoi pofta se hrănește, se dezvoltă și biruiește ascultarea, apoi păcătuim și atragem judecata asupra noastră. Acest mecanism al căderii în păcat se desfășoară

după același scenariu și Satan dobândește noi și noi succese. Niciodată nu au fost așa de necesare avertismentele asupra căderii prin vedere ca în această perioadă de dezvoltare a programelor televizate și video.

Încă din vremea legii erau prevederi speciale împotriva acestui pericol. Am auzit cu toții despre ciucurile de la haina israelitului - îi cunoaștem noi și scopul?

Citim în Numeri 15.39: „*Când veți avea ciucurile acesta, să vă uitați la el și să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului, ca să le împliniți și să nu urmați după poftele inimilor voastre și după poftele ochilor voștri, ca să vă lăsați târați spre desfrânare*”. Israelitul avea patru ciucuri la haina sa care îi aminteau mereu că inima și ochii l-ar putea duce pe un drum greșit.

Înainte de a fi dată legea, Iov a înțeles acest adevăr: „*Făcusem un legământ cu ochii mei și cum mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare?*” (Iov 31.1). Iar în versetul 7, el a putut spune: „*Dacă mi s-a abătut pasul de pe cale și inima mi-a urmat ochii ...*”. Iov a cunoscut pericolul că inima ar putea urma ochii, și urmarea ar fi doar lapte rele. Așa tăcuse Iov un legământ cu ochii săi. Putem învăța și noi foarte mult de la Iov, căci și ochii noștri doresc mereu altceva decât dorim noi înșine.

Să vedem acum unde a ieșit mai întâi la iveală provocarea ochiului spre păcat. Citim în Geneza 3.6: „*Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorii ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el*”. Mai întâi văzul, apoi dorința și, în cele din urmă, păcatul. În interpretarea dată de Satan, soția lui Adam a văzut lucrurile în altă lumină de cum le văzuse până atunci. Satan a putut să o convingă: lucrurile stau cu totul altfel. La televizor multe lucruri sunt interpretate de Satan soției tale sau copiilor tăi, chiar și atunci când tu nu ești acolo, ca și Adam. Care a fost urmarea acestei prime „priviri”? Întreaga omenire a fost adusă sub puterea morții.

Răsfoind mai departe, ajungem la Geneza 6.1-2: „*Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat soții pe acelea pe care și le-au ales*”. Deci și îngerii (2 Petru 2.4 și Iuda 6), care luaseră chip de om, au fost prinși în acest mecanism fatal. Nu ar trebui oare ca inimile noastre să fie mișcate și dimineața și seara în rugăciuni fierbinți? Urmarea căderii acestor îngeri a fost potopul.

Următorul care a căzut jertfă ispitei prin vază a fost Lot. „*Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte ca Domnul să fi distrus Sodoma și Gomora, până la Ţoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului*” (Geneza 13.10). De aici a început catastrofa. Lot s-a

despărțit de lumea religioasă și a ieșit împreună cu Avraam din Ur, din Caldeea, care era un ținut idolatru, dar inima i-a rămas încă în lumea materială. Astfel a schimbat grădina lui Dumnezeu cu țara Egiptului. Dacă nu suntem vigilenți, se poate întâmpla și cu noi tot așa. Catastrofa și-a urmat cursul. Știi cine a folosit pentru prima dată cuvântul „lume”? Fiicele lui Lot! În Geneza 19.31 ele spun: „*după obiceiul întregii lumi*”. Meditează încă o dată asupra acestei situații! Unde au învățat ele „obiceiul întregii lumi” sau „obiceiul întregului pământ”? În Sodoma! Poate ai observat că, dacă un creștin își procură un televizor, urmările se văd abia în a doua generație. Primul care și-a adus televizorul în casă este probabil încă destul de duhovnicesc ca să rămână în limitele îngăduite; dar ceilalți?

În Geneza 34.1 citim alt exemplu trist: „*Dina, fiica pe care Leea o născuse lui Iacov, a ieșit să vadă pe fiicele țării*”. Dorești să te împotrivești celui care trezește în tine dorința după televizor? Dacă te împotrivești, vei fi considerat de lume un om neinforma.

Eu mă gândesc că aceasta face parte din suferințele ocării lui Hristos. Dina a dorit neapărat să cunoască pe fiicele Canaanului. De ce? Străbunicul ei se pronunțase o dată cu claritate asupra acestui lucru - dar cine mai ascultă de străbunici? Avraam a spus slujitorului său: „*Pune-ți le rog mâna sub coapsa mea; și le voi pune să juri pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o soție dintre fiicele canaaniților, în mijlocul cărora locuiesc*” (Geneza 24.2-3). Dacă un bărbat ca Avraam a dat o asemenea sentință, totul ar fi trebuit să-i fi fost clar Dinei. Prețuim noi sfaturile fraților mai vârstnici? Cu părere de rău trebuie să spunem că Dina s-a hotărât să privească o singură dată în lume. Astăzi nu mai trebuie să mergi în lume ca s-o vezi. Credinciosul își poate aduce lumea în casă sub diferite aspecte. El poate vedea cum o duc fiicele țării. Dina a avut o dorință de cunoaștere nefolositoare, și aceasta a atras o mare suferință asupra ei și asupra întregii cetăți. Numai intervenția lui Dumnezeu a împiedicat nimicirea familiei lui Iacov.

Nu mai puțin tristă este istoria de mai târziu a lui Acan. Citim în Iosua 7.20-21: „*... iată ce am făcut: Am văzul (butonul de pornire!) în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicii de argint și o bară de aur în greutate de cincizeci de sicii; le-am poftit (trezirea dorinței!) și le-am luat (neascultare!); iată, sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu, și argintul este sub ele*”. Copiii lui Acan, deplin nevinovați, au pierit împreună cu el. Nu s-a întâmplat tot așa, în multe cazuri, când cineva s-a îndreptat spre aceste mijloace de comunicare în masă?

În Judecători 14.1 vedem aceeași desfășurare a ispitei la Samson: „Și Samson s-a coborât la Timna și a văzut acolo o femeie dintre fiicele filistenilor”. El a vrut neapărat s-o aibă. Știm cu toții cum s-a sfârșit istoria lui Samson. Cineva va putea spune: Da, dar prin moartea sa au fost omorâți aproape trei mii de vrăjmași. Foarte corect! Harul lui Dumnezeu este de necuprins! Să ne întrebăm însă: ce ar fi realizat Samson dacă n-ar fi căzut de atâtea ori? El a început cu „a văzut” și a sfârșit cu pierderea vederii.

Cineva poate gândește că Samson a fost un bărbat cu o voință slabă. Dar chiar și împăratul David a căzut tot prin „vedere”, cu toate că era un bărbat după inima lui Dumnezeu! Nu ar trebui oare să ne înfricoșăm de acest pericol? Citim în 2 Samuel 11.2: *„Într-o după-amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat”* - se vede că a petrecut ziua dormind - „și se plimba pe acoperișul casei împărătești; și de pe acoperiș a zărit o femeie care făcea baie. Și femeia era foarte frumoasă”. Știm cum s-a sfârșit această acțiune. „Vederea” a cauzat și de data aceasta de-clanșarea unui șir întreg de acțiuni dăunătoare. S-ar putea să spunem: eu nu cred că televiziunea mi-ar putea dăuna; eu sunt aproape de Domnul și țin cu putere la Cuvântul lui Dumnezeu; mie nu are ce să mi se întâmple! După o astfel de întâmplare, David vorbește altfel. El s-a rugat: *„Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte ...”* (vezi Psalmul 119.37). David spune cu hotărâre: *„Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale desăvârșită. O, când vei veni la mine? Voi umbla în curăția inimii mele înăuntrul casei mele. Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea celor care se abat, ea nu se va lipi de mine. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să cunosc pe cel rău”* (Psalm 101.2-4). Înainte se plimba pe acoperișul casei și a ajuns să cadă, dar acum el spune: *„voi umbla în curăția inimii mele înăuntrul casei mele” și „nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei”*. Să observăm aici însemnătatea profetică a acestui verset. David nu a vrut să aibă în casa sa nici un lucru care să nu-i placă lui Dumnezeu și care ar fi putut deveni pentru ei o cursă de cădere. Aceasta a fost reacția lui David, după ce a pășit pe calea poftii ochilor și care l-a costat viața a patru copii.

Doresc să mai amintesc câteva versete în care, după părerea mea, putem găsi multe gânduri referitoare la televiziune.

În Ezechiel 23.14-16 este vorba de Oholiba (în acest nume se ascunde Ierusalimul): *„Ea și-a înmulțit desfrânările. A zărit pe ziduri niște portrete de bărbați, niște imagini de caldeeni pictați cu culoare roșie, cu brăie împrejurul coapselor lor, cu turbane de felurite culori pe cap, toți având înfățișarea unor*

viteji, după felul fiilor Babilonului, a căror țară de naștere este Caldeea; și îndată ce ea văzul cu ochii ei, i-a pofțit și le-a trimis soli în Caldeea". Aici sunt înlatisate încă o dată, într-un mod plastic, treptele mecanismului răului, pus în mișcare de ochii noștri. Nu am vrea oare să ne lăsăm avertizați?

Să revenim pe scurt la Lot. În 2 Petru 2 este scris că Lot își chinuia sufletul său drept cu ceea ce auzea și vedea. El nu a avut în Sodoma nici o bucurie. Acolo și-a pierdut soția, cea mai mare parte a familiei și toată averea. Să meditam pe scurt asupra următoarelor afirmații: Lot a plecat în Sodoma; Avraam a rămas pe munte. Avraam avea un cort și un altar, ceea ce înseamnă că trăia ca străin și avea un loc de închinare. El avea o strânsă legătură cu Dumnezeu. Să ne imaginăm că Avraam ar fi avut un televizor portativ. Atunci cu siguranță ar fi fost și el în Sodoma! Însă Avraam a rămas pe muntele său.

Dacă ar fi fost în Sodoma, și-ar fi chinuit sufletul său drept prin auz și văz. Fiul său ar fi cunoscut „felul lumii”. Și cred că Dumnezeu ar fi trecut mai departe pe lângă cortul lui Avraam (Geneza 18 și 19 - în casa lui Lot îngerii nu au vrut să intre). În Sodoma, Avraam nu ar fi putut primi o astfel de înțelegere a lucrurilor și cu siguranță nu ar fi avut curajul mijlocirii pentru alții. Avraam a fost așa de neinformați cu privire la Sodoma, încât gândea că acolo vor fi cincizeci de oameni dreți. Dacă ar fi avut un televizor, ar fi aliat că nu este așa. El a mers în mijlocirea sa până la zece persoane, dar nu au fost nici acestea. Avraam nu știa acest lucru. Cu toate că el nu știa sigur ce se petrece în Sodoma, a mijlocit pentru ea. Lot însă știa foarte bine ce se petrece acolo, căci își chinuia sufletul cu ceea ce vedea și auzea. Astfel de exemple ne oferă claritate cu privire la legăturile credincioșilor cu lumea prin televiziune.

Trebuie să știm tot ce se întâmplă în lume? Noi suntem chemați ca să fim aici pe pământ lumini cerești și trimiși împuterniciți ai lui Hristos. Domnul nu este aici (trupește vorbind) și noi suntem chemați să-L arătăm pe El și să-i chemăm pe oameni la pocăință. Dacă ne îndreptăm zilnic spre **lume**, vom deveni, fără să vrem, asemenea ei în gândire și umblare. Apoi copiii noștri se vor găsi în lume ca la ei acasă și astfel se vor îndepărta de poporul lui Dumnezeu. Să nu mă înțelegeți greșit: nu vreau să spun că toți creștinii care privesc la televizor nu sunt buni evangheliști, precum nu vreau să spun că toți creștinii care nu au televizor sunt credincioși duhovnicești deosebiți. Însă principiul biblic este valabil: dacă vrem să fim o binecuvântare și o mărturie pentru **lume**, trebuie să ne despărțim de practicile ei. Eu nu pot să stau într-o mlaștină și să încerc să scot pe altul de acolo. Ca să-l pot scoate, trebuie să mă aflu pe un pământ tare. Orice

slujbă dată de Domnul cere o despărțire strictă de sistemul „lume” pe tot traseul. În nici un caz, nu numai televiziunea este singura cale spre lumesc - au existat și înainte și acum încă multe alte ispite pe calea credinței.

Lumea caută mereu să ne ademenească cu ceva, dar putem striga ca și Asaf: „Pe cine altul am eu în cer, al ară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Psalm 73.25). Nu ne este destul de prețios Domnul, încât inimile noastre să fie mulțumite? El a vrut și vrea ca tot ce face să fie spre satisfacția inimii Tatălui. Dacă acest Domn nu poate umple inimile noastre, atunci nu este vina Sa. Iar dacă El umple inima noastră pe deplin, atunci putem să ne alăturăm celor care nu au nevoie de televiziune. Vreau să ne rugăm Domnului pentru toți ai Săi ca bucuria în El să rămână puterea noastră, a tuturor.

Scrisoare deschisă

*adresată de Eckhard E. Bubenzer
tuturor credincioșilor din România*

„De aceea și noi, ... să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre (Evrei 12.1-2)

Iubiți frați și surori în Domnul,

Din răspundere față de Domnul nostru și din dragoste pentru voi, dorim să vă adresăm în sinceritate unele gânduri care să fie o avertizare serioasă față de o **mare primejdie**:

T e l e v i z o r u l !

După invenția și mai ales după răspândirea sa generală, de la al doilea război mondial încoace, televizorul a exercitat o influență fascinantă. Săraci și bogați. Învățați și neînvățați, oamenii se adună regulat, timp de mai multe ore pe zi, în jurul televizorului, formând astfel o familie uriașă, de multe milioane de membri. În țările din vest, din păcate, și marea majoritate a credincioșilor sunt entuziasmați de această forță de atracție. Și nu trebuie să ne uităm mult într-un catalog de teme ale filmelor și spectacolelor unui program TV, pentru a constata că 1 Ioan 2.16 își găsește o ilustrare deosebită cu privire la televizor: „Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume”. Satan, „dumnezeul acestei lumi”, întunecă gândurile necredincioșilor, astfel încât „lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4.4).

În lucrarea de a-i înșela pe oameni, televizorul este un instrument foarte eficient în mâna Satanei.

Vrăjmașul sufletelor noastre a căutat mereu să intre în inimi, mai cu seamă prin privire:

- „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat ...” (Geneza 3.6).
- „Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său ...” (vezi Geneza 9.22).

- „Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime” (Geneza 13.10).

Primul păcat al poporului Israel în țara tăgăduită a fost înfăptuit de Acan prin privire: „Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear ...” (Iosua 7.21), iar exemplele care s-ar putea cita în acest sens sunt numeroase.

În fața acestei realități este zguduitor să constați că în România mulți credincioși iubiți își procură tot mai intens televizoare. Desigur, aceasta se întâmplă în cele mai multe cazuri pentru a se informa cu privire la știrile curente și la schimbările politice, fără să fie conștienți de urmările fatale pe care le aduce în viața lor personală, de familie și de părtășie cu credincioșii cu care se află împreună.

Televizorul și adulții

În revista americană „News Week” (ediția 17.10.1988) s-a relatat că diferitele companii de televiziune intenționează să stimuleze spectatorii adulți să ridice orele de vizionare TV de la 50 pe săptămână, actualmente, la 75, până la sfârșitul anilor 90. Pentru a-și atinge ținta, au fost introduse în program tot mai multă criminalitate și imoralitate. Și fără îndoială că acestea, mai devreme sau mai târziu, vor fi preluate de instituții de televiziune din Europa de est.

După cel de-al doilea război mondial, când putem spune că televizorul a început să devină popular, nici pe departe nu existau aceste programe rele, cum sunt astăzi, încât creștinii din Occident n-au recunoscut primejdia lui și l-au acceptat cu ușurință, considerându-l un simplu produs tehnic. Urmarea o putem citi în Apocalipsa 3.15: „Știu laptele talc, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, le voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești cel ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol”.

Intrarea lumii în bisericile creștine a fost produsă în mod esențial prin televizor. Nimeni nu se poate sustrage efectului emisiunilor care licăresc ore întregi în sufragerii. Iar ceea ce este și mai dureros, creștinii lumești din vest recomandă criteriile lor și fraților și surorilor din est. Prin aceasta, tineretul din est își pierde orientarea, iar, ca urmare, familiile și bisericile sunt cuprinse de o mare întristare. Dacă televizorul se află deja în casă, această durere va fi tot mai pronunțată în viitorul apropiat.

Că acestor influențe nimeni nu le poate rezista, însuși cunoscutul evanghelist Billy Graham a trebuit să mărturisească în ziarul creștin „Christianity Today” (17.11.1978, pagina 22): „Societatea noastră tolerantă m-a influențat și pe mine: Mă uit astăzi la televizor la niște lucruri pe care acum 20 de ani nu le-aș fi tolerat în viața mea. Sunt supus încet, încet unei torturi psihice exercitată cu puterile Satanei, prin exact acea cultură despre care citim: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... și nu vă atingeți de ce este necurat» (2 Corinteni 6.17). Recunosc deschis că mă simt descoperit în acest domeniu”.

Dar televizorul mai are și alte laturi negative: ne fură prețiosul timp pe care Dumnezeu ni l-a dăruit spre a fi mărturii active față de cei necredincioși, pentru a vizita bolnavi și pentru a ne întâlni în particular cu frați și surori, la rugăciune și la studiul Cuvântului. Și nu numai că ne fură timpul, ci mai grav, prin influența sa ne ia și dorința ca în timpul rămas să facem aceste lucruri. Să ne punem astfel cu toată sinceritatea întrebarea: Putem noi să împăcăm cu televizorul cuvintele apostolului Pavel:

„încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă gândiți” (Filipeni 4.8)?

Televizorul și copiii

O influență, am putea spune, groaznică o are televizorul asupra inimilor curate și primitoare ale copiilor. Acest aspect le-a dat de gândit chiar și oamenilor necredincioși. Un exemplu îl constituie profesorul de comunicație Neil Postman, de la Universitatea din New York, care susține în cartea sa, „Tinerețea pierdută” (1982), teza că televizorul răpește inocența copiilor și tinerilor, prin aceea că oferă tuturor aceleași informații, fără să țină seama de experiența fiecărei grupe de vârstă. Prin aceasta sunt șterse multe din importanțele deosebiri dintre copii și adulți. Copiii sunt introduși prea devreme în lumea celor adulți, observă prea de timpuriu lăcomia de putere politică și economică, tragediile de toate zilele, informațiile din toată lumea, condensate în câteva minute. Pentru a evita pagubele care însoțesc acest fenomen, tot mai mulți oameni, care de fapt nu au nimic a face cu creștinismul, ajung la concluzia, pe baza experimentelor făcute, să renunțe la televizor, din dragoste pentru copiii lor.

Referitor la copii am putea compara televizorul cu un învățător care e zilnic în casă noastră și încearcă să se adreseze copiilor, dar care folosește mereu numai imagini rele și nepotrivite, niciodată ceva despre Domnul Isus sau despre spiritul creștinismului. Cât timp mai vrem să-l tolerăm pe acest învățător în casa noastră.